

2005-2006 н.р.

Четвертий клас

ГРАМОТА

Нагороджуються

козаки гімназії 4-5 класу

**за зайняте II місце
у змаганнях „Козацькі забави”
осені 2005 року**

Директор Школа № 1 Матисівської

Коломія

Майже біля дошки...

А ми йдемо, крокуємо по двору..

Один уривок із мого шкільного життя в гімназії

Цей день я пам'ятаю, як сьогоднішній. 21.09.2005р., середа – це був день, коли я вперше прийшла в гімназію. Вранці мама і я зайшли до кабінету директора, якого я вперше тоді побачила. Мені було страшно, адже я ще не знала, що зі мною буде далі.

Поки мама розмовляла із директором, в той момент я думала про свій майбутній клас. Хто вони? Які вони? Чи приймуть мене в колектив? Чи я знайду друзів в цьому класі? Такі і ще багато інших питань мучили мене щохвилини. Нарешті мама вийшла із кабінету. Через декілька секунд вийшов і директор Йосип Миколайович.

Я намагалася допитати свою матусю про подальше моє навчання, але вона мовчала. І тут заходить Й. Миколайович, а за ним чотири учні: Іванишин Надя, Бударкевич Яна, Комар Надя та Машкін Олег, як я вже пізніше довідалася. Вони представились і потягнули мене до класу. Коли вперше я зайшла до класу, то зразу в мене виникло таке питання: «Чому вони такі високі?» Але пройшов час і я звикла до них. Я досі пам'ятаю, що першим уроком в гімназії, коли я вперше прийшла туди була українська література. Мені дуже пощастило з класом, адже такий клас, як у мене треба ще пошукати.

*Незвичайна, прикольна,
варта, корисна, весела*

ПОЇЗДКА ДО КИЄВА

22	УЗ	АСК «ЕКСПРЕС» АСУ «ЕКСПРЕС»	ПРОЦ. АЙ ДОКУМЕНТ ПРОЕЗДНОЙ ДОКУМЕНТ	ГГ № 217633
ПОЇЗД №	НАПРАВЛЕННЯ ОТПРАВЛЕННЯ	ВАГОН №	ШНА, грм. ШНА, грм.	ВИД ДОКУМЕНТА ВИД ДОКУМЕНТА
№	№	№	квиток билет	платформа платформа
044 ЛБ	01.06 18:15 17 П	00013.04	00006.47 01	ПОВИЩ.
ІВАНЮ. ФРАН - КИЇВ ПАС (2218200-2200001) № ШНАД				
МІСЦЯ 006 № Льв				
ГГ 217633 9ВД Е2 3187466 290305 1551 ШНАД7/06 №201 /22-13044/Н				
БМРДВК=СС				
Г- З.І. - З.І. ГРН. =ТАР.19.51+ПДВ.3.90+СТР.0.30+КЗБ.5.00+ЕРН.3.00				
ПРИБУТТЯ 02.06 в 07:21				
СТР.ВІД Н/В 500 Н.М.СК"ІНТЕРТРАНСПОЛІС"КИЇВ, ВОЛОДИМИРСЬКА 69 12204988				

1.06.05.

Нарешті дочекалися! Наш поїзд Івано-Франківськ – Київ вирушає! І хоча на початку ми мало не билися за верхні полиці, зате тепер всі були задоволені своїми місцями. Коли ми повечеряли і добряче побешкетували, то почали вкладатися спати, щоб набратися сил на новий день. Варто додати, що Яна так пустувала, що хлопці аж тікали від неї. А коли майже всі заснули, серед нас виявились такі герої, які вирішили прикрасити всіх зубною пастою. І добряче постаралися, гак як постраждали не тільки наші однокласники, а й дівчина, з якою ми познайомились під час поїздки. Отак старанно ці герої вчилися б, то ціни б їм не було.

Коли ми прибули до Києва, вийшли з вагона, Остап виявив, що забув куртку у поїзді. Але не варто хвилюватися, Остап повернувся і забрав куртку.

Вийшовши на двір, нам довелося трішки почекати поки пан Тарас (тато І.Головатюка) домовиться про автобус, яким ми вирушимо на екскурсію по Києві. Та тільки-но ми зайшли в автобус сталася ДТП. Дві машини зіткнулись при виїзді. А тільки-но автобус зрушив з місця, як два водії влаштували сварку за парковку. Так, день почався класно! Але це не зіпсувало нашого піднесеного настрою і ми з великою цікавістю вирушили в довгоочікувану екскурсію.

Що ж до екскурсії, то під час неї ми побачили:

1) Михайлівський собор з його неймовірно красивими куполами;

2) Андріївський собор, який нічим не поступався Михайлівському.

3) Золоті Ворота;

4) Пам'ятник Богдану Хмельницькому, до речі з шапки Б. Хмельницького хтось був вкрав пір'я і його були змушені доробити;

Їх не
пускали,
але вони
прорвались

5) Верховну Раду і делегацію машин депутатів коло цієї будівлі;

6) Тут же поряд з Верховною Радою палатки опозиції влади з написами за звільнення...;

7) Будівлю з якої виходять в ефір телевізійні новини;

8) Будівлю, де працює Юлія Тимошенко;

9) Церкву Миколи Притиського;

10) Парк «Аскольдова Могила»;

11). Монастир при церкві Миколи Притиського;

12) Квартиру братів Кличків. Як не дивно це цілий третій поверх;

13) Києво-Могилянську академію;

14) В'їзд до Київського футбольного поля «Динамо»;

15). Величезну арку на честь 1750 річниці Києва, а також в честь воз'єднання Київської Русі і Росії;

16) А також Києво-Печерську Лавру.

Після екскурсії ми повернулись на вокзал, щоб залишити речі у камері схову. Тут уміло ховає код камери від контролерки, яка спостерігала за камерами сховища. Після цього вперше катались на ескалаторі та метро. У нас була маса емоцій і незабутніх вражень. Потім ми вирушили у Мак Доналдс, де пообідали.

Андріан

ми
їхали у

смачно

Але спочатку Андріан провів невеличке ознайомлення із знаменитою лавочкою, на якій одного разу він зустрів свою найулюбленішу вчительку С.Йосипівну. Потім ми вирушили кататись по Дніпрі. Але спочатку ми зробили незабутню фотографію на знаменитій для всіх нас лавочці.

Коли ми почали вирушати на пором, навколо різко похолодало і почав падати дощ. Коли ми прибули на пором Світлана Григорівна помітила, що десь ненароком загубила цвяшок від дорогого годинника. Зійшовши з порома, той же Остап забув на ньому парасолью.

*Золото відтворене не тільки в каві,
але і в нашому класі*

Тут, біля порома, ми зупинилися і почали радитись куди вирушимо далі. Було вирішено, що в Києво-Печерську Лавру ми не встигнемо і тому підемо до музею. Але всі ми одностайно проголосували проти будь-яких історичних музеїв, тож вирішили трохи погуляти по

Хрещатику. Саме тут Андріан, що проводив знамениту екскурсію, ображається на всіх і на все, бо він дуже хотів побувати у Києво-Печерській Лаврі. Але всіх нас (окрім Андріана), більше привабила пропозиція покататись на фунікулері, але виявилось, що з 1 червня він закритий на ремонт. По дорозі у метро в Андрія Ткачука відпадає підощва із правого капця. Іти далі, звичайно, він не міг і тому деякі дівчата і Галина Василівна пожертвували резинками для волосся, щоб причепити підощву, хоча це майже не допомогло.

Коли ми прибули на Хрещатик, всі були у захваті від фонтанів і величезної споруди «Глобуса». Тут, хто хотів міг сфотографуватись із кумедною мавпочкою, від якої Світлана Григорівна трималась на відстані. Зайшовши у «Глобус», ми домовились зустрітись на цьому ж місці через 30 хв. Враження від цього торгового центру були шокуючі. Ми були в захваті від цін! Звичайнісінькі в'єтнамки коштували 500 грн., а заколка для волосся – 80 грн. Зате тут ми добряче покатались на ескалаторі і в ліфті.

Вийшовши з «Глобуса», ми дружньо вирушили на майдан «Караоке». По дорозі ми зайшли в місцевий магазин, купили продуктів на вечерю і, звичайно, «Київського торта» (хто хотів).

Коли ми прибули до місця, де проводиться «Караоке на майдані» половина групи вирушила до кімнати страху (хоча по розповіді Сніжани ця кімната була не стільки страшна, як огидна). Решта групи

залишилась чекати на шукачів пригод на майдані. Під час нудного чекання у Н. Іванишин дуже розболілась голова, а Уляні було дуже холодно. Половина дітей вже повернулась із кімнати страху, а решта так забарилась, що Галині Василівні довелось йти за ними.

Після цих пригод ми пішли у метро, якраз у час пік. Приїхавши на вокзал, ми забрали речі із камери схову і вирушили до залу очікування. Але слід додати про ще одну незвичайну річ у цій поїздці, коли Яна виходила з метро, то ненароком її нога провалилась у дірку між метро і асфальтом, це щастя, що С. Григорівна навіть не бачила, кого рятує і потягнула Яну до себе. Так, добре те, що добре закінчується.

Емінем в Києві

*Як класно погуляти по
сонячному Києві!*

В залі очікування ми сиділи не рипаючись, бо було очевидно, що наша класна керівничка не в гуморі. Але раптом комусь захотілося морозива і спокій враз порушився.

Дві дами з
справжнім чоловіком

Врешті-решт наш поїзд прибув і ми, невимовно виснажені, поплентались у свій вагон. Поїзд вирушив і всі, а особливо класний керівник групи, були раді цьому. Вся група дружньо повечеряла, а пізніше провідник пригостив нас гарячим чаєм, який аж ніяк не зашкодив, так як у Сніжани почало боліти горло.

Ключовий момент! Через 15 років вони нарешті зустрілись...

Той факт, що всі були виснажені, як не дивно, не зашкодив нам досить пізно лягти спати. А трішки пізніше, майже перед сном, Іван подарував С. Григорівні букет конвалій, який вона розділила із пані

Галиною. Ще пізніше Андріан все-таки зрозумів, що в нього не було підстав ображатись на С. Григорівну і прийшов поговорити із нею.

Я вимучена поїздкою спокійно заснула, а прокинулась від якогось шуму. Тоді я побачила, що Надю всі ті наші згадані на початку герої, дружньо прикрашали зубною пастою.

Ого, який краєвид!

Придивившись краще я побачила, що я також у зубній пасті, але постраждали не тільки я і Надя, а й Наталя також.

Ну що,

Приїхавши додому, ми ще довго спали, але вже на своїх улюблених ліжечках, а ця поїздка, я думаю, запам'ятається на все життя.

полетіли?

Слова «учених»

Урок німецької мови. Довганюк Іра перекладає речення: «Meine Opa und Oma wohnen in der Sosnivka».

Машкін Олег питає вчительку:

– Sosnivka – це село?

Учителька (сердита на Машкінові дурні запитання) відповідає:

– Ні, це мегаполіс!

* * *

Слова великого філософа з 4 Б класу – Дяківа Святослава про Яну:

– Зріст 1м 50см в кепці, набір кісток і дві батарейки!

Разом нам весело!

* * *

На уроці зарубіжної літератури наш клас обговорював твір В. Шекспіра «Ромео і Джульєтта». Кожен міг висловити свою думку про зовнішність героїв твору. Першою висловила свою думку Надя Комар:

– Джульєтта була карокою красунею, низенька з чорним волоссям (це вона говорила про себе). Андріан вирішив додати:

– Із товстенькими ніжками!!!

* * *

По дорозі із англійського корпусу йде Надя Комар із Лідою. Надя чомусь дуже голосно сміється (так як завжди). Іра Довганюк дивиться на неї і каже:

– Якщо твердження вчених, про те, що сміх продовжує життя людини вірне, то Надя житиме вічно!?

Упс...

Одного разу на біології доля зіграла над нами не надто веселий жарт. (Станіслава Йосипівна прийшла на урок з препоганим настроєм). Ще з порогу класу було видно, що нічого доброго нам не світить, а особливо таким людям як: Сілецький, Будеркевич, а особливо Машкіну, який із вірогідністю до 99% не захопив зошит. Учителька трохи запізнилась на урок і тому відразу приступила до плідної праці (почала диктувати конспект). Але Яні, яка на відміну від усіх швидко пише, чомусь здалось, що Станіслава Йосипівна повільно диктує і тому вона вирішила прискорити цей процес словами (диктуйте далі). Після того, як Яна два рази повторила цю фразу Станіслава Йосипівна стала в два рази зліша, ніж на початку. Здавалось, що вона зараз когось ударить указкою, але якось обійшлося. Вчителька просто встала і запитала у Христі:

– Скільки людей не здали гроші на таблиці?

Дійшовши до прізвища Сілецький, вона запитала його (із кривавою посмішкою):

– Що, Сілецький, не маєш 1 гривні?

Андріан, напевне, не розуміючи серйозності ситуації, вирішив відповісти так само:

– Не маю, не хочу і не буду вам здавати!

Ну все, здається приїхали. Та ні, Станіслава Йосипівна якось і це пережила, але натомість встала і почала ходити по класу, вистежуючи, хто не заповнював зошит, коли вона диктувала. І от черга прийшла і до Олега (якого, на диво, не було чути цілий урок). Він, звичайно, забув зошит вдома. Станіслава Йосипівна так кричала, що бідний Олег

ледве встигав вставляти такі фрази як: «У мене не писала ручка! На перерві перепису! Що я такого зробив?» Але все одно таких компліментів Станіслава Йосипівна не роздавала за всі 4 роки нашої співпраці. Коли вчителька трохи заспокоїлась, то побачила, що весь клас сміється. І тоді вона від безсилої злості вирішила застосувати свою єдину зброю, виходячи із класу вона сказала:

– На тематичній списати не дам! Так і знайте! Упс...

Подяка директора

У вівторок (04.10) четвертим уроком у нас за розкладом музика. Учителька запізнювалась і тому наші хлопці вирішили по (старій добрій традиції) вийти в коридор «пасти»... Раптом до класу забігає Олег і кричить: «Шухер, директор, іде!» І замість того, щоб сісти за парту тримає двері. Через секунду всі хлопці, що знаходились у коридорі ввалюються до класу, мало не забравши із собою двері. У клас заходить розлючений директор... Як виявилось він йшов до нашого класу, щоб подякувати нам за проведене нами свято до Дня учителя. Коли директор запитав, хто щойно був на коридорі, ніхто не зізнався. Коли питання прозвучало ще раз на середину класу вийшли такі люди: Дяків Святослав, Олег Машкін, Марко Пашко, Іван Гриньків, Сілецький Андріан і Кузнецов Тарас. Йосип Миколайович сказав свою коронну фразу: «Після уроків зайдіть до мого кабінету із класним керівником,» – і вийшов у багатостраждальні двері. Ось чим закінчився похід директора з подякою у 4 Б клас!!!

Шекспір на біології

Урок зарубіжної літератури. Святик і Олег старанно заповнюють зошит з біології, а решта класу обговорює твір Шекспіра «Ромео і Джульєтта». Вчителька, якій це вже набридло, каже:

– Хлопці можливо досить розглядати Шекспіра із біологічної точки зору!?

Президентські вибори в гімназії

Всього кілька тижнів тому у нашій гімназії відбулися вибори на посаду президента. Цей процес не супроводжувався революціями, хоч незначні заворушення таки були. Та кожен уже заздалегідь обрав достойного, на свою думку, кандидата. Варто зазначити, що президент гімназії –це зв'язкова ланка між учнями і вчителями. Кандидатами на посаду президента були: Кучерук Мар'яна, Вовк Михайло і Кархут Роман. Однак, все відбулося на вищому рівні.

Перемогу отримав Вовк Михайло – соліст групи «Underground» . Як ми довідалися згодом, у плани новообраного президента головно метою являється зробити навчання у гімназії цікавішим (чого б усім нам дуже хотілося). Що ж побажаємо удачі нашому президентові!

День Учителя

Цього року (2005р.) наш 4 Б клас організував свято до Дня вчителя. Кожен отримав свої слова. Ми цілий місяць готувалися до цього величного моменту. Кожного понеділка проводилися численні репетиції. І ось цей день настав! О 9 годині відбулася святкова лінійка, а незабаром і наше свято. Варто сказати, що виступили ми на славу! Я (Ліля) не дочекалася закінчення виступу і разом із хлопцями вируши

ла до класу. Прийшовши у клас, я вирушила до дзеркала і поки я там видивлялась, хлопці, якимось чином вийшли і зачинили мене у класі! Так я просиділа приблизно півгодини, допоки не закінчилося свято і дівчата не прийшли до класу. На кінець, мене відімкнули! Та у понеділок виявилось, що зник ключ від класу, саме той, яким мене і зачинили там. А причина у тому, що я декілька днів ходила у своєму старому піджаку, а новий стояв у шафі. Тоді, коли я у середу одягнула новий піджак, ключ виявився у мене в кишені. Я довго думала над цим незрозумілим явищем, згадувала події того дня. Отож, я прийшла до висновку, що відповідь на це питання я не дізнаюся ніколи.

Тепле ліжечко

На початку навчального року, як завжди, у школах проводиться збір макулатури. Ми всім класом збирали все непотрібне для використання і приносили до класу. Але без пригод не обійшлося.

Наші хлопці, не відчуваючи тепло своїх ліжок або просто від втоми, розляглися на макулатуру. Так акуратно зібрана макулатура перетворилася в купу паперів.

Але дівчата також недалеко впали від хлопців, допомагаючи наводити безлад біля вішалки. Надя і Настя потратили свій вільний час і таки навели порядок. Врешті ми таки здали макулатуру.

Королева макулатури

Історія гри

Недавно закінчилися олімпіади і почалися предметні змагання між класами. Математика, як завжди, перша. В нашу команду входили: Настя, Сніжана, Іванишин Надя, Оксана, Носурак Христя і Ліда. В першому етапі гри наша команда перемогла, але в наступному конкурсі наше становище різко погіршилося. Але в третьому конкурсі ми таки надолужили втрачене і отримали перемогу! Наша команда вирушила до класу, але як виявилось ми зайняли 3-тє місце. З великим обуренням ми пішли з'ясовувати в чому справа, але виявилось, що вчителька просто помилилась. Отже, ми все ж таки переможці!!!

* * *

Марко каже Ліді:

– Ліда, маєш стругалку?

Ліда:

– Ні не маю... – Але у Сніжани є, а хоча ні, я у неї її позичила...

Новий Рік!!!

Цього 2005р. Новий Рік у гімназії був надзвичайним, цікавим і захоплюючим!!! Ми, 4 Б клас, уперше побували на такому святі із старшокласниками (і скажу відверто нам сподобалося). Програма свята була досить цікава(різні конкурси і забави). Спочатку всі були трішки засмучені, коли дізналися, що свято відбудеться у шкільній їдальні, але коли ми завітали на свято, то побачили чудово прикрашений зал (нашу їдальню було не впізнати). Що ж дискотека вдалася на славу!!

Наступного дня нам мали роздати табелі. Коли ми прийшли до школи, Світлана Григорівна зайшла до класу із невеличким пакетиком, зупинилася і почала пристально до нас приглядатися. Потім вчителька витягнула із пакета пляшку із пивом і запитала: «Хто це приніс до класу?» Винуватця ми так і не знайшли. Та враз до класу зайшла Надя Комар і все вияснилось. Як нам стало відомо, цю пляшку принесла Надя, але не з пивом, а із спеціальною рідиною для вазонів.

Відмінники

Ніколи не думала, що підніматиму тему про відмінників. Але до цього мене дещо примусило. Маю визнати, що коли я почула, що багато-хто з однокласників вважає, що відмінники – це не люди, а, як хтось сказав, роботи з космосу, то відчула, наче хтось кинув камінь мені в душу. Дізналась я про це зовсім випадково, просто в одній анкеті було поставлене таке запитання: «Чи відмінники люди?», а відповіді на це запитання зачитала мені власниця анкети. Те, що я відчула, прослухавши відповіді на запитання, неможливо передати. Я довго думала над тим, чого багато хто вважає, що відмінники – це не люди, але відповіді на це запитання я не знайшла.

Що ж у відмінників такого нелюдського? Невже через те, що вони мають мету стати кимсь у майбутньому і ідуть сміливо до своєї мрії, чи через те, що вони менше поступують на перервах їх можна вважати не людьми, а чимось іншим? Невже те, що вони старанно вчаться не дає їм права бути людьми? А може комусь просто завидно, що іншому щось вдається краще, ніж йому, і тому він вважає відмінників не людьми, а чимось іншим? Не знаю і не можу знайти пояснення такій думці, але можу сказати одне, що відмінники – це люди і не просто люди, а люди, які мають перед собою мету і впевнено крокують вперед, щоб досягти цієї мети.

Мені набридло, думаю, так як і вам, жити в державі, де все вирішують гроші. Я хочу, щоб кожен працював і заробляв гроші відповідно до своїх знань, я хочу, щоб державою керували розумні люди, які повели б її вперед, а не тягнули її в прірву. Я хочу красивого життя, в якому мої діти могли б нормально рости, могли здобути таку освіту, яку вони хочуть, а не таку, яка підходить їм по грошам, я хочу, щоб в світі панував мир, щоб нестрашно було ввечері вийти на вулицю, щоб було не бридко ходити по вулиці, слухаючи, як молодь вимовляє вульгарні слова. Але хотіти мало, щоб все було так, як хочеться, потрібно для цього щось робити. А може хтось з вас не хоче щасливого майбутнього, може комусь з вас подобається жити в злиднях, а може хтось з вас не розуміє, що зараз не кожен може жити на широку ногу? На це запитання я відповіді дати не можу, адже в голову кожного не залізеш.

Не знаю, як вам, а мені батьки ще змалечку казали, що людина сама своїми руками повинна прокладати шлях у житті. Як же ви уявляєте собі щасливе, красиве та багате життя, якщо вважаєте, що відмінники – це не люди? Якщо вони не люди, тоді хто ті люди, які повинні будувати свою державу? Невже ви вважаєте, що двієчники – це ті люди, які повинні керувати державою? Невже так багато людей думають, що все їхнє життя їхні батьки будуть приносити все їм на тарілочки. Як же ви, хто так думає, не можете зрозуміти, що так не буває, що у житті всього треба добиватися самому. А якщо змалечку казати собі, що для чого мені вчитися, якщо я буду бізнесменом, чи бізнеследі, чи ким ви там будете, то ви ніколи не досягнете успіху. Таким щасливцем, який би, знаючи табличку множення, став мільйонером може стати тільки один із мільярдів і то, напевно, такого не було, немає й не буде. Щоб чогось досягти треба багато працювати, на тарілочки ніхто у вашому майбутньому, приносити всі ваші забаганки не буде. То ж добре подумайте перед тим, як стверджувати, що відмінники – це не люди.

Робот з космосу, який хоче щасливого майбутнього

Почну з того, що мова піде не про шкільні приколи і трагедії, а про нейтральні речі. Так, безумовно, те, про що я буду говорити, має відношення до школи і класу (не забувайте, що ця історія пишеться до класного літопису), але більшість моїх однокласників вважають цю тему нудною і зовсім нецікавою! хоча...).

Чи задумувались ви над таким словом, як олімпіада? Напевно, що так, адже кожного жовтня-листопада з більшості шкільних предметів проводиться перший тур Всеукраїнської олімпіади, тобто шкільна олімпіада. А тому саме в цей період у багатьох учнів появляється шанс «законно» злиняти з уроку. Що ж вже з цих слів можна зробити висновок, що олімпіада, а особливо шкільна, не викликає серйозних почуттів, а тільки дає можливість втекти з уроку.

А для чого придумали олімпіади? Невже вчителі хотіли дати можливість багатьом учням не побувати на їхньому уроці? Відповідь впливає сама собою, адже вчителі ні в якому разі не збирались давати такої нагоди своїм учням. Олімпіади придумані для того, щоб змогти визначити, хто серед однолітків в цьому чи іншому нахилі найсильніший і для кого важливі не оцінки, а знання. Скажу так, що олімпіада – це серйозна перевірка знань учня і я просто впевнена, що вчителі роблять певні висновки для себе після олімпіади.

Що ж, минула шкільна олімпіада, а тепер черга прийшла до міської олімпіади. Тут вже не скажеш, що дехто зібрався просачкувати уроки, адже на міську олімпіаду йдуть тільки кращі і ще й тим хто йдуть на міську олімпіаду треба вчити додаткові матеріали і згадувати все вивчене. Тепер буду говорити конкретно, що з нашого класу на міську олімпіаду пішло чимало людей. Це були: Бурдяк Сніжана, Гавриш Назар, Гундерук Оксана, Іванишин Надя і Довганюк Іра. Можу з упевненістю сказати, що всі вони гідні похвали, адже вони не побоялися піти захищати не тільки своє ім'я, а й честь школи. Але перемогу здобули тільки двоє – це Іра Довганюк, яка брала участь у олімпіаді з англійської мови і зайняла почесне друге місце та Надя Іванишин, яка брала участь у олімпіаді з фізики і зайняла перше місце. І можете зовсім не дивуватись, я не помилилась, що перше місце отримала Надя Іванишин. Так, фізика, на думку багатьох, зовсім нелегкий предмет, а тим більше для дівчини, але Надя зуміла підкорити

собі його. Що ж від усього класу виношу подяку Довганюк Ірі та Іванишин Наді.

А тепер поговоримо про почуття, які панують у думках учасників міської олімпіади. «І для чого мені потрібна ця олімпіада, я ж могла зараз спокійно сидіти вдома і дивитися телевізор? А може я правильно зробила, що беру участь у цій олімпіаді? А якщо я опозорюсь? А якщо я нічого знати не буду? Та ні, знати я щось буду, бо я як-ніяк, та вчила новий матеріал і повторювала попередній. А що скаже вчителька, подивившись на мою олімпіаду? Може мені не варто було сюди приходити? Але ж я виграла шкільну олімпіаду! І, що з того, що я виграла, а не я боюся, адже це не звичайний урок у школі з рідними вчителями, а ціле випробовування, яке, скажу вам, не з найлегших». Ось, приблизно, такі думки лунають у головах учасників міської олімпіади. Потім завдання розв'язані і переживати немає чого, хоча очікування результатів виснажить будь-кого. Але минає якийсь день-два і результати оголошені. Ну, для когось – це дуже приємно, а когось результати можуть засмутити. Але смуток за якийсь тиждень-два минає. А ось радість, яка була у переможців, переростає у нові переживання. Хочу сказати, що цього року Ірі Довганюк пощастило, бо у цьому класі обласної олімпіади з англійської мови немає. Але ти, Іро, надіюсь не будеш боятися труднощів і наступного року також будеш брати участь у міській олімпіаді, звичайно після перемоги на шкільній, а також, якщо тобі вдасться перемогти на міській (я в цьому не сумніваюсь) ти візьмеш участь у обласній. Оскільки Іра цього року ще не брала участь у обласній олімпіаді, то поговоримо про обласну олімпіаду з фізики, в якій брала участь Надя.

Дізнатися, що таке обласна олімпіада допомагає підготовка до неї. Так, готуватись до олімпіади – це не телесеріал дивитись і домашнє завдання вчити. Після довгої і нелегкої підготовки настає час їхати на обласну олімпіаду. І знову у голові проскакують ті самі думки, що й на міській олімпіаді, але таких думок не дуже багато, адже в голову лізуть ще й інші думки, які ще більш страшніші, В голові весь час крутяться думки, що ти захищаєш не тільки свою честь, а й честь школи і найголовніше власного міста. В такий момент заспокоює тільки те, що ти вже переможець і один із найкращих. Що ж найстрашніше в олімпіаді з фізики – це два тури. Ось перший минув і вже є результати

і ти в другому, а ось вже і другий минув і знову велика кількість переживань. І хоч ти прекрасно розумієш, що змагаєшся з кращими учнями із спеціалізованих шкіл, ліцеїв обласного центру, ти все ж таки надієшся на перемогу.

За результатами наша Надя на обласній олімпіаді зайняла четверте місце. І хоч це не призове місце, та все ж таки вона задоволена, адже вона і так переможець, крім того вона дівчина і її професія, напевно, аж ніяк не буде пов'язана з фізикою. Але це не має значення, перемога на будь-якій олімпіаді – це складно, вже не говорячи про олімпіаду, яка пов'язана із одним із найскладніших предметів у школі.

Сподіваюсь, ви зрозуміли, що олімпіада – це не привід не побувати на уроці, а складне випробування, під час якого треба доказати, що ти хоча б не найгірший і що ти ходиш до школи не тільки, щоб протирати штани. А також ви зрозуміли, що олімпіада – це велика відповідальність для її учасників, адже вони повинні захистити свою честь, а також честь школи та міста, де вони навчаються.

*Написати цю статтю мені допомогла
наша однокласниця – Надя Іванишин.*

*А побувати у світі олімпіад вам допомогла
«незнайомка з вашого класу».*